

"סוד החשמל"

עצומת 38 את אי"ה בקרו

ד' מתוך סדרת הספרים

גליון חג הסוכות ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

חג הסוכות נותן שפע לאמות העולם, שמיני עצרת נותן שפע לעם ישראל

הראשון שבתון" ר"ת יבש"ה המסמלת את המלכות בזמן שאין זווג, כמובא בזהר (הקדמה יב) שיבשה היא מלשון יבשה, ומסמלת מצב שאין זווג, וארץ מסמלת מצב שיש זווג. וכן בסוכות האורות הם מקיפים במצב שאין זווג עד שמיני עצרת. וכן סכך בגימטריא חופה שמסמל את המקיף שבא קדם הנשואין.

כתוב (ויקרא כג, מב) "כל האזרח בישראל ישבו בסכות". נראה דלכן הפתוב נוקט לשון אזרח על מצות סכה, דאזרח מסמל את מדת החסד של אברהם, כמובא בגמ' (ב"ב טו.) אמר רב איתן האזרחי זה אברהם. ומצות סכה מסמלת את החסדים המקיפים של אברהם שלא יורדים למטה באופן פנימי. וכן מצינו במדרש (ב"ר מח, י) ו"א בשם ר' סימאי אמר, אמר הקב"ה לאברהם, אתה אמרת 'והשענו תחת העין', חייך שאני פורע לבניך במדבר ובישוב, ולעתיד לבוא, פורע ענן למסך", הרי במדבר, בארץ מנין, "בסכות תשבו שבעת ימים", לעתיד לבוא מנין, וסכה תהיה לצל יומם מחרב ולמחסה ולמסתור מזרם וממטר". רואים שענני כבוד ומצות סכה הם בזכות אברהם, ומבאר לדברינו שמצות סכה מסמלת את החסדים המקיפים של אברהם שלא יורדים למטה באופן פנימי. וכן מובא בשם הגר"א על הפתוב (בראשית כד, א) "ואברהם זקן בא בימים ויהנה בך את אברהם בכל". ש"בכ"ל" מרמז בפתוב (ויקרא כג, מב) "בסכות תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישבו בסכות: למען ידעו דרתיכם כי בסכות הושבתי את בני ישראל".

וכן מובא ב'ר"טב"א' (סוכה כח:) בשם הרמב"ן שאזרח פרושו אדם שנמצא במצב של אזרח רענן, ולא במצב של צער, דמצטער פטור מן הסכה, ורואים שאזרח מסמל מצב של חסד. **מצינו** בגמ' (סוכה נה:) א"ר אלעזר הגי שבעים פרים כנגד מי כנגד שבעים אמות, פר יחידי למה כנגד אמה יחידה וכו' א"ר יוחנן אוי להם לעובדי כוכבים שאבדו ואין יודעין מה שאבדו, בזמן שבית המקדש קים מזבח מכפר עליהן, ועכשו מי מכפר עליהן. בארנו במאמר 'סוד החצי' שאמות העולם מקבלים בעולם הזה גם בפנימיות משפע החסדים המקיפים. נראה דסכות הוא זמן שבו מכפרים על שבעים אמות ומשפיעים להם את השפע. דבזמן זה שורה אור מקיף של החסדים שרק לחיצונים יש ממנו יניקה ואחיזה בפנימיות, וממילא הוא הזמן לדאג להם ולהשפיע להם את השפע. מה שאין כן שמיני עצרת הוא כנגד ישראל דיש את הזווג של האור פנימי שיורד למטה לצד הקדשה, כפי שבארנו במאמרי חנכה ששמיני עצרת הוא בבחינת חג השבועות שהשפע יורד דרך הגבורה.

וכן מצינו בזהר (נח סד) שנסוין המים בסכות מעורר את שליטת ישראל על אמות העולם. דאמות העולם הם בבחינת מים

מצינו בזהר (השמטות רנב:) שעמוד הענן שהיה במדבר סמל את קו החסד, ועמוד האש סמל את קו הגבורה. בארנו במאמר 'חשמל דם' שעמוד האש במדבר סמל את הזווג של הקב"ה עם כנסת ישראל בבחינת עונה שזה אור פנימי. ובארנו במאמר 'חשמל סכה' שענני כבוד ועמוד הענן סמלו את האור מקיף שהיה לישראל במדבר. נראה דלכן עמוד האש היה פנימי ועמוד הענן היה מקיף, דבארנו במאמר 'סוד החצי' שמדת הגבורה מצמצמת את השפע שיוכל לרדת למטה בפנימיות לעם ישראל, והחסדים כפי שהם בפני עצמם בלי גבורה בתוכם, נשארים למעלה בבחינת מקיפים, ועם ישראל אינם מקבלים אותם בפנימיות. וכן מובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (סוכות ח"ב ע' שכא) ששם א"ל במלויו אל"ף למ"ד, בגימטריא הקף פי כל המקיפים הם בבחינת שם א"ל המסמל את מדת החסד.

וכן כתוב (שמות מ, לח) "כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם", ורואים שעמוד האש היה פנימי "בו", ועמוד הענן היה מקיף "על המשכן". וכן אהרן הכהן שהיה בבחינת חסד הביא לישראל את המקיפים של ענני הכבוד.

וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' רפא) שהעפעפים של העין נקראות בשם עבים, והן בסוד שם ע"ב. ומבאר לדברינו דעפעפים הן בבחינת מקיפים של העין לכן הן שיכות לשם ע"ב, שהוא בגימטריא חסד ומסמל את מדת החסד. וכן פרוש המלה עב הוא ענן המסמל את מדת החסד. וכן צבע העננים הוא לבן המרמז על מדת החסד.

מצינו בגמ' (סוכה ו:) תנו רבנן שתים כהלכתן ושלשית אפלו טפח. וב'שער הפנונות' להאריז"ל (סוכות ח"ב ע' שד) מבאר דין זה שהסכה מסמלת את האור המקיף של החסדים וענני הכבוד, שהוא בבחינת חבוק ביד ימינו של הקב"ה, "וימינו תחבקני", וזה בא קדם הזווג של שמיני עצרת. דחבוק הוא בבחינת אור מקיף, ובחבוק הנקבה מחבקים ב' צדדים ועוד טפח בצד ג'. וכן חבוק עם הד' אותיות בגימטריא צל או עמוד שמסמלים את האור מקיף של הסכה, כדבארנו במאמר 'חשמל סכה'. וכן שמעתי מהרה"ג ר' רפאל מגיד שליט"א שגובה הסכה הוא מאה ועשרים טפחים [עשרים אמה כפול שש], כמנין צל או עמוד.

וכן שמעתי ממור"ר הרה"צ ר' פישל אייזנבאך זצוק"ל בשם הרה"ק מראפשיץ זצ"ל הטעם שמוציאים את טבעות הלולב בהושענא רבא, לרמז שאנחנו בבחינת כלה שפורעת שערותיה ערב חפתה. דשמיני עצרת הוא זמן היחוד. וכן הפתוב המדבר על חג הסוכות (ויקרא כג, לט) "תחגו את חג הוי"ה שבעת ימים ביום

הזידונים היונקים מהמים הקדושים שעל המזבח. ומבאר לדברינו דמים מסמלים חסד, ונסוּך המים מרמז על השפעת החסדים שיורדים בזמן זה בזכות ישראל, לאמות העולם. וישראל שולטים עליהם כיון שהם מקבלים בזכות ישראל. וכן מצינו בגמ' (שם מח): שבנסוּך המים היו עולין למזבח דרך צד שמאל, ולא כמו שאר עבודות שעולין דרך צד ימין, ונראה דיש כאן רמז על יניקת הקלפה שהיא בבחינת שמאל ממעשה זה. וכן מצינו בירושלמי (סוכה כא). שנסוּך המים כשר גם בלילה, ולא כמו שאר עבודות המזבח שפשוט רק ביום, ולילה הוא בבחינת שמאל. וכן מצינו בגמ' (זבחים קי): ששעור הנסוּך היה שלשה לוגין. ובשלשת לוגין יש אחיזה לסטרך אחרך כמובא במשנה (עדות א, ג) שלשת לוגין מים שאובין פוסלין את המקוה.

וכן מצינו במשנה (סוכה מח). שלקחו את המים לנסוּך המים ממעין השילוח, ומעין זה נקרא גיחון כמובא ברש"י (מ"א א ג), ומבאר לדברינו דמעין גיחון נותן יניקה לקלפה, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ל (האזינו ע' שכה, מ"א ע' שפ) שהגיחון הוא שרש הנחש הנקרא גיחון, וכן נראה דשילוח מרמז על ההשפעה לקלפה כמו שעיר המשתלח. וכן הכתוב שנגמר על חג הסוכות (במדבר כט, יב) "והגתם חג להויה" שבעת ימים "ר"ת שילוח".

והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שהמים היו יורדין לשתין, ומשם לתהום, כמובא בגמ' (סוכה מט). "חמוקי רכין" אלו השיתין, "כמו חלאים", שמוחללין ויורדין עד התהום. ומצינו בזהר (ויחי רמב): שמקום הקלפות הוא בנוקבי דתהומא רבה.

מצינו במדרש (הובא ברבנו בחיי ויקרא ב, יג) אמר רבי אבא בבבלי נתפרשו המים התחתונים מן העליונים אמרו או לנו שלא זכינו לעלות למעלה להיות קרובים ליוצרינו וכו', אמר להם הקב"ה עתידין אתם ליקרב על גבי המזבח במלח ונסוּך המים. נראה דלכן נסוּך המים מביא שפע גם לאמות העולם, דמים התחתונים זה הים שנמצא בכל מקום, וכשמעלים מהמים התחתונים לשרשם ומעוררים את השפע, זה משפיע על כל המים התחתונים. וכפי שבארנו במאמר 'עולם השמיני' שבתהום יש חבור למים העליונים, וכיון שהמים יורדים לתהום, והם חוזרים משם לשרשם במים העליונים, הם מחברים את כללות המים התחתונים עם המים העליונים, וזה משפיע על כל המים התחתונים.

מצינו בגמ' (סוכה גג) תניא אמרו עליו על רבן שמעון בן גמליאל כשהיה שמח שמחת בית השואבה היה נוטל שמנה אבוקות של אור וזרק אחת ונוטל אחת ואין נוגעות זו בזו, וכשהוא משתחוה נועץ שני גודליו בארץ ושוחה ונושק את הרצפה וזוקף ואין פל בריה יכולה לעשות כן. נראה דלכן רק בשמחת בית השואבה מצינו במקדש שעשו שעשועים בדברים גשמיים שלכאורה אין להם שיכות עם תורה, אף שבודאי יש בהם רמזים גבוהים, דבדברים אלו יש לקלפה יניקה מהתלהבות המון העם וכו', ושמחת בית השואבה היא זמן יניקתם.

וכן מובא בקנטרס 'שמחת בית השואבה' להרב אורי יונגרייז שליט"א שזריקת האבוקות מרמזת על האבק של עשו

שעולה ונכלל בקדשה כמו שכתוב "ויאבק איש עמו". והיו זורקים מימין לשמאל ומשמאל לימין לרמז על התכללות השמאל בימין.

וכן מצינו במשנה (סוכה נא). שעשו תקון גדול בשמחת בית השואבה בעזרת נשים, שהנשים תוכלנה לראות ולהשתתף בצניעות וכו'. ומבאר לדברינו דיניקת הקלפה היא דרך הנשים כדבארנו במאמר 'חשמל דם', ועל כן היה חשוב מאד לשתף את הנשים בשמחה זו, והיה חשוב מאד לעשות את זה בצניעות, שלא להגביר את היניקה יותר מדי.

מובא ברמב"ם (כלי המקדש ח, ו) מכןסי כהנים הדיוטים שבלו ואבנטיהם, היו עושין מהן פתילות ומדליקין בהן במקדש בשמחת בית השואבה, וכתנות כהנים הדיוטים שבלו היו עושין מהן פתילות למנורת תמיד. נראה דכיון ששמחת בית השואבה נותנת יניקה לקלפה, לקחו לפתילותיה מהמכןסים של הכהנים שמהם יש יניקה לקלפה. כפי שמצינו בזהר (תיקונים קיח). ומנין שפשתים הוא מצד הערנה שנגמר "ועשה להם מכןסי בד לכסות בשר ערוה". וכדבארנו במאמר 'חשמל ציצית' שיש לקלפה אחיזה בבשר הערנה ומכסים את זה בפשתן השיך לקלפה, כדי לתת להם יניקה בבגד, שישמרו מהחיצונים שרוצים לכנס בפנימיות.

כתוב (זכריה יד, טז ואילך) "והיה כל הנותר מכל הגוים הבאים על ירושלים ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך יהוה צבאות ולחג את חג הסוכות: והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלים להשתחות למלך יהוה צבאות ולא עליהם יהיה הגשם". ולכאורה צריך להבין מדוע מענישים את הגוים שלא יבואו לחג את חג הסוכות, הרי סוכות אינה מז' מצוות של בני נח, ומדוע מי שלא יעלה לא יקבל גשם, ומבאר לדברינו כיון שכל יניקתם היא מחג הסוכות הם חייבים לבא להראות שמכאן הם מקבלים את השפע, ולהשתעבד לבני ישראל, לכן מי שלא יעלה לא יקבל גשם. וכן מצינו בזהר (נח טד). שד' מינים משליטים את עם ישראל על אמות העולם.

מצינו בזהר (תרומה קלה). שראש השנה, יום הכפורים וסוכות הם בסוד זהב כסף ונחשת, ומבאר שם שסוכות הוא בסוד נחשת המרמזת על הנחש, כיון שסוכות נותן שפע לשבעים אמות. ומשמע מהזהר שמהות החג היא עבור האמות. **וכן** נראה דמצנת סכה שבני ישראל יוצאים החוצה למקום הקלפה ששולטת בחוץ, נותנת יניקה לקלפה בזמן זה, אף על פי שהשכינה יוצאת עם בני ישראל להגן עליהם, כיון שיוצאים החוצה בודאי יש כאן איזו יניקה גם לקלפה הנמצאת בחוץ. וכפי שרואים שסוכות זה זמן שבו נותנים את השפע לשבעים אמות לכל השנה. וכן מצינו בגמ' (סוכה יב) שהתורה אמרה לעשות את הסכך מפסלת גרן ויקב, והגמ' שם (ט). קוראת לסכך בשם פסל. ונראה דיש כאן רמז על היניקה של הקלפה שיוניקת מבחינת הפסלת פידוע. וכן ח"ג ר"ת חטה גפן שהם גרן ויקב, ויניקת הקלפה היא מהפסלת של החג דרך הסכה.

והוסיף חכם אחד שליט"א שמצינו במדרש (ב"ר מח, י) שבזכות המצוה שאמר אברהם למלאכים "והשענו תחת העין"

זכינו למצות ספה. והעץ של אברהם היה עבור הגוים, כמובא בז'הר (וירא קב.) שאברהם היה מקרב את הגוים לעבודת ה' דרך העץ הזה, וזו תכלית הספה לקרב את הגוים לעבודת ה' דרך נתינת יניקה מהקדשה.

מצינו במדרש (ילקוט ויקרא תרג) א"ר אלעזר בר מריוס למה עושים אנו ספה אחר יום הכפורים, לומר לך שכן את מוצא בראש השנה יושב הקב"ה בדיון על באי העולם, וביום הכפורים הוא חותם את הדיון, שמא יצא דינם של ישראל לגלות, ועל ידי פו הן עושין ספה וגולין מבתיהם לספה, והקב"ה מעלה עליהם כאלו גלו לבבל. רואים שספה היא בחינת גלות, ומבאר לדברינו דכשם שגלות היא יציאה למקום הקלפות לתת להן יניקה שלא יפריעו בברור הניצוצות שברשותם, כך ספה היא יציאה למקום הקלפה בחוץ לתת להם יניקה ולשלוט עליהם בכח זה כדלעיל.

מצינו בגמ' (ע"ז ג.) מצנה קלה יש לי וספה שמה, לכו ועשו אותה. מיד כל אחד ואחד נוטל והולך ועושה ספה בראש גגו, והקב"ה מקדיר עליהם חמה בתקופת תמוז, וכל אחד ואחד מבעט בספתו ויוצא. נראה דלכן הקב"ה מנסה את אמות העולם במצות ספה, דמצוה זו שנותנת להם את השפע מחיבת אותם יותר לעשות אותה, ואם הם בועטים בספה ענשם גדול יותר.

שמעתי קושיא מהרה"ג ר' יעקב גלינסקי שליט"א מדוע רק בסכות באים אושפיזין ולא בפסח, ובאר שבפסח כל אחד הוא מלך, ומלך אינו מקבל אורחים. ונראה לבאר על פי דברינו כיון שבסכות יוצאים למקום הקלפה, אנו זקוקים לסיוע, והאושפיזין באים לעזר לישראל ולשמרם.

על דרך זה נראה לבאר את שרש מנהג החסידים שאינם ישינים בסכה, דאדם שדבוק בקדשה הוא בחינת ער. מה שאין כן מי שישן הוא עלול ליפול בקלות לצד הרע, כפי שרואים שאותיות רע הן ההפך מער. וכן מצינו בגמ' (ברכות נז:) שנה אחד מששים למיתה. והקלפות נקראים מות. וכן מובא ב'מגן אברהם' (ס' תקפג) יושב בטל פישון דמי. וכן מובא ברמב"ם (תשובה ג, ז) עורו ישנים מתרדמתכם, וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה. וכיון שבזמן שנה אין האדם שולט בעצמו ונופל בידי הקלפה, לא רצו לתת לקלפה יניקה כפולה, גם מהשנה וגם מהספה.

מצינו במדרש (תהילים עז) אמר רבי ברכיה, מתחלת בריתו של עולם עשה הקב"ה ספה בירושלים, כפיכול שהיה מתפלל בתוכה ואומר, יהי רצון מלפני שיהו בני עושין רצוני כדי שלא אחריב ביתי ומקדשי, כיון שגרים החטא מה כתיב, "ויחמס כגון שכו". נראה דספה זו שהקב"ה עשה בירושלים מבריאת העולם מרמזת על ההשפעה לאמות העולם שיוצאת מירושלים, ולכן הקב"ה מתפלל בתוכה שלא יחרב בית המקדש, דחרבן בית המקדש נעשה בכח התגברות יניקת הקלפות מירושלים דרך אותה ספה, והספה היא המקום להתפלל שלא תתגבר יניקת הקלפה מספה זו, ולא יחרב בית המקדש, וזה מרמז המדרש שהחרבן נעשה בבחינת "ויחמס כגון שכו", דדרך אותה ספה יחרב בית המקדש. והיום אנו מתפללים שה' יקים את הספה הזאת ספת דויד הנפלת, שהיא בית המקדש. וכן על

מצות נסוך המים שנותנת את השפע לאמות העולם, מצינו שהיא התחילה בבריאת העולם, כמובא בגמ' (סוכה נ:) אמר רב נחמן, מצוה חשובה היא, ובאה מששת ימי בראשית.

מצינו במדרש (ילקוט ויקרא תרג) כל מי שמקים מצות ספה בעולם הזה הקדוש ברוך הוא נותן לו חלק לעתיד לבא בספתה של סדם, שהיתה מסוככת בשבעה אילנות שהן מסוככות זו על גב זו, גפן תאנה ורמון ופרסק ושקדים ואגוז ותמרים על גביהם. דבר אחר כל מי שמקים מצות ספה בעולם הזה הקדוש ברוך הוא מושיבו בספתו של לוינתן לעתיד לבא שנאמר "התמלא בשכות עורו". בארנו במאמר 'תכלית ספורי לוט' שסד"ם ר"ת סעדתא דדוד מלכא, וזה כל השפע הגדול שהיה בסדם, שהיתה להם יניקה מנשמת דוד שהיתה בסדם, ולכן השפע שלהם היה בבחינת ספת סדם, כיון שינקו מספת דוד. נראה לבאר דברי המדרש שמי שמקים מצות ספה בעולם הזה, לעתיד לבא הקדוש ברוך הוא נותן לו חלק בספתה של סדם, להרגיש את השפע הגדול שיניקה הקלפה ממצות ספה שאנו מקימים. וכן הכתוב (בראשית יג, י) "וירא את כל כפר הירדן פי כלה משקה לפני שחת ה' את סדם ואת עמרה כגון ה' כארץ מצרים באכה צער". מרמז על בית המקדש, דמשקה בגימטריא מקדש ויש כאן רמז שמקום זה היתה לו יניקה מספת דוד שהיא בבחינת בית המקדש.

ולכן ממשיך המדרש כל מי שמקים מצות ספה בעולם הזה הקדוש ברוך הוא מושיבו בספתו של לוינתן לעתיד לבא. דלוינתן מעביר את השפע מהקדשה לקלפה, כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק', ומי שמקים מצות ספה בעולם הזה, יזכה לשבת בספת עורו של לוינתן, להרגיש את השפע הגדול שיניקה הקלפה ממצות ספה שאנו מקימים, וזה אותו שכר כמו ספת סדם.

מובא בקונוטרס 'ספת דוד הנופלת' מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א ששבעת ימי סכות קשורים עם ספת דוד הנופלת, משום שגפילה קשורה עם מספר שבע, כמו שכתוב (משלי כד, טז) "כי שבע יפול צדיק וקם", דבבריאת העולם היתה שבירת השבעה מלכים ונפילתם, שהקדשה נפלה במקום הקלפה, וכתוצאה מזה העבודה בעולם הזה היא לתקן את נפילת המלכים, והתקון נעשה דרך נפילה וקימה במספר שבע, שהצדיק נופל בידי הקלפה, וכשקם הוא מעלה אתו ניצוצות שהיו ביד הקלפה ומבררם, ולכן יעקב השתחוה לעשו שבע פעמים, ומשה הקים ופרק את המשכן כל שבעת הימים, וכן ספת דוד הנופלת היא בשבע ימי סכות. עד שיבא השמיני לעתיד לבא ויקימה באפן שלא תפול יותר, וכנגד זה קוראים בסכות את שבעת ההבלים שבמגלת קהלת. וגם כאן רואים שחג הסכות מסמל את נפילת הקדשה בידי הקלפה ויניקת הקלפה מהקדשה. וכן במדרש שהבאנו על ספת סדם מצינו מספר שבע, שהיתה מסוככת בשבעה אילנות.

מצינו במדרש (קה"ר יא, ב) ר' הונא אמר "תן חלק לשבעה" אלו שבעת ימי הנדה, ו"גם לשמונה" אלו שמונה ימי המילה. ר' לוי אמר "תן חלק לשבעה" אלו שבעת ימי הסכה, ו"גם לשמונה" ביום שמיני עצרת. רואים שהמדרש מקשר את שבעת ימי הסכה לשבעת ימי הנדה שיש יניקה לחיצונים.

וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁפֶת אֲמַת' (סוכות תרל"ח) "תָּן חֶלֶק לְשִׁבְעָה וְכוּ",
שֶׁעַל יְדֵי שֶׁעָבְרוּ עָלָיו ז' יָמִים בְּעוֹדוֹ עָרַל וְאַחַר כֵּן נִכְנַס
תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׂכִינָה עַל יְדֵי הַמִּלָּה, יְכוֹל לִגְבֹר וּלְהִכְנִיעַ כָּל
הַסְטָרָא אַחֲרָא. וַיְכַמו כֵּן יָמֵי הַסְּכוֹת בְּעוֹד הַיָּמִים הַזֵּידוֹנִים
שׁוֹלְטִים וְכוּ' לְכֹן צְרִיכִים הִגָּה, וְעַתָּה בְּשִׁמְיָנוּ עֲצַרְתָּ הַיָּא
הַסְּרַת הָעֵרְלָה.

מוֹבָא בְּסִפְר' מִשְׁךְ חֲכָמָה' (דברים ה, טו) מְצָאנוּ מִדְּרַשׁ מִפְּלֵא
שָׂאֵל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָא אֵת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן יַעֲקֹב
אֶפְשָׁר שְׁשִׁמְעַתְּ מֵאֲבִיךָ מַהוּ "בְּעֵטְרָה שֶׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ" אָמַר
לִיה הוּן, לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ בֵּת יַחֲדָה וְהָיָה מִחֻבְבָּה יוֹתֵר מִדָּאִי
וְהָיָה קוֹרָא אוֹתָהּ בְּתִי, וְלֹא זָז מִחֻבְבָּה עַד שֶׁקָּרָא אוֹתָהּ
אַחוּתִי, וְלֹא זָז מִחֻבְבָּה עַד שֶׁקָּרָא אִמִּי, כֵּן הָיָה מִחֻבְבָּה
הַקְּבָ"ה יוֹתֵר מִדָּאִי לְיִשְׂרָאֵל. וְזֶה מוֹרָה עַל ג' זְמַנִּים הָאֵלֶּה, [ג' רְגָלִים],
עַל מַה שֶׁהָיָה בְּעַת יְצִיאַת מִצְרַיִם שָׂאֵז בְּבַחֲנֵינָה הַשְּׁפַע
הָיָה בְּבַחֲנֵינָה בֵּת, שֶׁהָיָה מִקְּבֻלָּת שְׁפַע לְבַד, וּבְעַת מִתֵּן תּוֹרָה
הָיָה בְּגִדְרָה אַחוּתִי שֶׁשִּׁנִּיהֶם מִשְׁפִּיעִים וּמִקְבָּלִים זֶה מִזֶּה,
וּמִכַּבְּדִים זֶה לְזֶה, וְאַחַר כֵּן בְּעַת עֲשִׂית הַמִּשְׁכָּן הָיָה בְּגִדְרָה אִמּוֹ,
שֶׁרַק הָיָה הַמִּשְׁפָּעַת וְהָיָה הַפּוֹעֵלֶת מִצְדָּה לְבַד. וְרוֹאִים שֶׁבְּפִסְחָ
כָּלל יִשְׂרָאֵל הֵם בְּגִדְרָה מִקְבָּל וְלֹא מִשְׁפִּיעַ, וּבְשִׁבְעוֹת כָּלל יִשְׂרָאֵל
הֵם גַּם מִשְׁפִּיעַ וְגַם מִקְבָּל, וּבְסִכּוֹת כָּלל יִשְׂרָאֵל הֵם בְּגִדְרָה מִשְׁפִּיעַ
וְלֹא מִקְבָּל, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבְסִכּוֹת מִשְׁפִּיעִים אֵת הַשְּׁפַע
לְאֲמוֹת הָעוֹלָם, וּמִקְבָּלִים אֵת הַשְּׁפַע רַק בְּשִׁמְיָנוּ עֲצַרְתָּ.

בְּתוֹרַת מִנְחָם' מִקְּשָׁה מִדּוּעַ בְּקִרְבָּנוֹת חַג הַסְּכּוֹת רַש"י מְבַאֵר
(במדבר כט, יח) שֶׁהַפְּרִים כְּנֻגַד שְׁבַעִים אֲמוֹת וְהַכֹּבֶשֶׂים
כְּנֻגַד יִשְׂרָאֵל, וּבְקִרְבָּנוֹת חַג הַפֶּסַח רַש"י מְבַאֵר (שם כח, יט)
שֶׁהַפְּרִים כְּנֻגַד אַבְרָהָם, אֵילִים כְּנֻגַד יִצְחָק, וּכְבָשִׂים כְּנֻגַד יַעֲקֹב.
וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּסִכּוֹת הוּא זְמַן שֶׁמִּשְׁפִּיעִים לְשִׁבְעִים אֲמוֹת לְכֹן
הַפְּרִים שֶׁל סִכּוֹת הֵם כְּנֻגַד שְׁבַעִים אֲמוֹת, וְכֵן הַשְּׂתֵי אֵילִים שֶׁל
סִכּוֹת הֵם כְּנֻגַד יַעֲקֹב וְעֵשׂוֹ כְּדִמְבָאֵר שָׁם, דְּבְסִכּוֹת נּוֹתְנִים
לְאֲמוֹת הָעוֹלָם, מַה שָּׂאִין כֵּן בְּפִסְחָ הַשְּׁפַע שִׁיךְ רַק לְיִשְׂרָאֵל
מִמִּילָא הַקִּרְבָּנוֹת הֵם כְּנֻגַד ג' אֲבוֹת בְּלְבַד.

מוֹבָא בְּמִבְ"ם (לולב ה, יב) שֶׁהַשְּׂמִחָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּחַג הַסְּכּוֹת
הָיָה מִצְדַּת הַשְּׂמִחָה הַיְתֵרָה שֵׁישׁ בְּסִכּוֹת, וְלֹא בְּגִלְל
שְׂמַחַת בֵּית הַשּׁוֹאֲבָה. נִרְאָה דְּלִכְּן חַג הַסְּכּוֹת נִקְרָא זְמַן
שְׂמַחֲתֵינוּ יוֹתֵר מִשְׂאֵר הַחֲגִים, אֵף עַל פִּי שְׂמִצּוֹת "וְשִׂמְחַתְּ
בַּחֲגִיךָ" הָיָה עַל כָּל הַחֲגִים. [זְמַן שְׂמַחֲתֵנוּ, זְמַן מִתֵּן תּוֹרַתְנוּ וְזְמַן
חֲרוּתְנוּ ר"ת שְׂמ"ח]. דְּבִמְקוֹם שֵׁישׁ לְקַלְפוֹת יְנִיקָה הֵם לֹא
מִפְּרִיעִים לְקִיָּם אֵת הַמִּצְוָה וְאֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְשִׂמְחָה, כִּפִּי שְׂבַאֲרָנוּ
בְּמֵאֵמֶר 'מִזְבַּח הַזֶּהֱב' אֵת הַמִּשְׁנֶה (תמיד כט) מִיָּמֵינוּ לֹא נִתְעַצֵּל
הַכֹּהֵן מְלֵהוּצִיא אֵת הַדָּשָׁן, דְּבִתְרוּמַת הַדָּשָׁן יֵשׁ לְקַלְפוֹת יְנִיקָה
[הַדָּשָׁן בְּגִימְטְרִיא שְׁטוֹן]. וְהֵם לֹא מִפְּרִיעִים לְזִרְיוֹת וְלְשִׂמְחָה שֶׁל
הַמִּצְוָה, מַה שָּׂאִין כֵּן בְּשִׂאֵר הַחֲגִים שֶׁהַקַּלְפוֹת מִפְּרִיעִים לְקִיָּים
הַמִּצְוֹת כְּמוֹ בְּכָל מִצְוָה, יוֹתֵר קֶשֶׁה לְזַכּוֹת לְשִׂמְחָה, וְלִכְּן עִקְר
הַשְּׂמִחָה בְּסִכּוֹת הָיָה בְּשִׂאִיבַת הַיָּמִים, וְנִסּוּךְ הַיָּמִים, דְּנִסּוּךְ הַיָּמִים

נוֹתֵן אֵת הַיְנִיקָה הַגְּדוּלָּה לְקַלְפָּה כְּדִלְעִיל, וּמִמִּילָא הַשְּׂמִים הָיוּ
פְּתוּחִים לְשִׂאֵב רוּחַ הַקְּדָשׁ לְלֹא הַפְּרָעוֹת. וְכֵן נִרְאָה דִּישׁ נַח"שׁ
יָמִים בְּשָׁנָה חוּץ מִחַג הַסְּכּוֹת, לְרַמֵּז שְׁבַעִים אֵלוֹ הַנְּחָשׁ וְהַסְטָרָא
אַחֲרָא אֵינֶם מִפְּרִיעִים לְעַם יִשְׂרָאֵל וְיָמִים אֵלוֹ הֵם מִחוּץ
לְבַחֲנֵינָה נַח"שׁ.

וְכֵן רֵאִיתִי בְּשֵׁם הַגַּה"צ ר' שְׂאוֹל בְּרַאךְ מִקְּאִשׁוּי זצ"ל שֶׁסְּכּוֹת
נִקְרָא זְמַן שְׂמַחֲתֵנוּ יוֹתֵר מִשְׂאֵר הַחֲגִים, בְּגִלְל שְׂבַכְל
הַחֲגִים אֲמוֹת הָעוֹלָם עוֹשִׂים בְּאוֹתוֹ זְמַן חַג מְשַׁלְּהֶם לְחִקּוֹת אֵת
עַם יִשְׂרָאֵל, חוּץ מִסְּכּוֹת שֶׁהֵם אֵינֶם עוֹשִׂים סִפָּה אוֹ חַג, וּמִבְּאֵר
לְדַבְרֵינוּ דְּבְסִכּוֹת הֵם מִרְגִּישִׁים שֶׁחַג שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל נּוֹתֵן לָהֶם
אֵת הַשְּׁפַע, וְאֵין לָהֶם צִרְיָךְ לַעֲשׂוֹת דְּבַר. וְכֵן מוֹבָא בְּתַרְגוּם שְׁנִי'
עַל מְגִלַּת אֶסְתֵּר שֶׁהָמֵן אָמַר לְאַחַשְׁוֵרוּשׁ שְׂבַגִי יִשְׂרָאֵל מִקְּלָלִים
אוֹתוֹ וְאֵת הַמַּלְכוּת בְּכָל חַג וְחַג שְׁלָהֶם, וְלִגְבִי חַג הַסְּכּוֹת הוּא
אָמַר שְׂאִינוּ יוֹדְעִים אִם הֵם מִקְּלָלִים בְּחַג זֶה.

וּלְפִי דְּבַרְנוּ מִבְּאֵר מִדּוּעַ קוֹרְאִים מְגִלַּת קִהְלֵת בְּחַג הַסְּכּוֹת,
דְּמְגִלַּת קִהְלֵת מְלַמֶּדֶת שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה הִבֵּל הַבָּלִים וְאֵין בוֹ
שׁוּם חֲשִׁיבוּת, וְכֵל זֶה בִּיחַס לְאֲמוֹת הָעוֹלָם וְלֹאֵלוֹ שְׂחִיִּים חֲיִים
בְּהַמִּיִּים, מַה שָּׂאִין כֵּן מִי שֶׁקְּשׁוֹר לְלַמְעֵלָה מִן הַשְּׁמַשׁ, חֲיִי
חֲשׁוּבִים מְאֹד. וּבְזְמַן חַג הַסְּכּוֹת שְׁנוֹתְנִים אֵת הַשְּׁפַע לְאֲמוֹת
הָעוֹלָם לְכָל הַשָּׁנָה, חֲשׁוּב לְשׁוֹן שְׂכָל זֶה "הַבֵּל הַבָּלִים הַכָּל
הַבָּל".

מְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ (תנחומא אמור כב) "וּלְקַחְתֶּם לְכֶם בַּיּוֹם
הָרִאשׁוֹן" וְכִי רֵאשׁוֹן הוּא, וְהֵלֵא ט"ו יוֹם הוּא, וְאַתָּה
אֲמַרְתָּ "בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן", אֵלֶּא רֵאשׁוֹן הוּא לְחֻשְׁבוֹן עֲוֹנוֹת.
וְהִרְבָּה שׁוֹאֵלִים עַל הַמִּדְרַשׁ הַזֶּה, מִדּוּעַ יוֹם א' שֶׁל סִכּוֹת הוּא
רֵאשׁוֹן לְחֻשְׁבוֹן עֲוֹנוֹת, וְלֹא לְמַחְרַת יוֹם הַכַּפּוּרִים, נִרְאָה לְבַאֵר
עַל פִּי דְּבַרְנוּ, כִּינֵן שְׁעִנְיָן הָעוֹנוֹת הוּא הוֹרְדַת שְׁפַע שֶׁל קְדָשָׁה
לְקַלְפָּה, וּבְסִכּוֹת מַהוּת הַחַג נּוֹתְנַת אֵת הַשְּׁפַע לְקַלְפוֹת לְכָל
הַשָּׁנָה, יֵשׁ כָּאֵן בַּחֲנִינָה שֶׁל עוֹן מִצַּד עֵצֶם מַהוּת הַחַג. אֵף שְׂמִצַּד
עַם יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים כָּאֵן מִצְוֹת, מִצַּד מַהוּת הַחַג יֵשׁ כָּאֵן בַּחֲנִינָה
שֶׁל עוֹן, וְאֵת זֶה מְרַמֵּז הַמִּדְרַשׁ.

וְכֵן נִרְאָה לְבַאֵר מִדּוּעַ בְּחַג הַסְּכּוֹת יֵשׁ מִצְוָה לְאַגֵּד אֵת הָעֵרְבָה
יַחַד עִם שְׂאֵר הַמִּינִים וּלְקַרֵּב אֵת הַרְשָׁעִים לְעִבּוֹדַת ה',
דְּבַר שֶׁלֹּא מְצִינוּ בְּשִׂאֵר הַחֲגִים. דְּבְזְמַן שֶׁמִּשְׁפִּיעִים עֲבוּר אֲמוֹת
הָעוֹלָם כְּדִי לְקַרֵּב אוֹתָם לָה', זֶה הַזְּמַן לְחַשֵּׁב גַּם עַל הַרְשָׁעִים
שֶׁהִתְחַבְּרוּ לְאֲמוֹת הָעוֹלָם לְקַרֵּב גַּם אוֹתָם, וּבְפֶרֶט שֶׁהַסְטָרָא
אַחֲרָא אֵינּוּ מִפְּרִיעַ בְּיָמִים אֵלוֹ כְּדִלְעִיל.

[כְּמִילְתָּא דְּבִדְחִיחֻתָּא נִרְאָה דְּהַשְׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׂמִיּוֹת הַשֵּׁם אֲגֵד
לְאוֹטוּבוֹסִים בְּאַרְעֵי יִשְׂרָאֵל, לְרַמֵּז שְׂאוֹטוּבוֹסִים אֵלוֹ
עוֹשִׂים אֲגֵד בֵּין צְדִיקִים לְרְשָׁעִים כְּמוֹ אֲגִידַת הַד' מִינִים, וְכִמוֹ שְׂבַד'
מִינִים לֹא מִסְפִּיק לְאַגֵּד, צְרִיךְ גַּם לְנַעֲנֵעַ, כֵּן "אֲגֵד" מוֹבִילִים אֵת
הַצְדִּיקִים וְהַרְשָׁעִים יַחַד וּמְנַעֲנְעִים אוֹתָם. וְכֵן אוֹטוּבוֹסִי דָן מְרַמֵּזִים
עַל שְׂבַט דָן, שֶׁהָיָה הִירוּד שְׂבַבְבֵּטִים בְּבַחֲנֵינָה נַח"שׁ הַמַּחְבֵּר קְדָשָׁה
לְקַלְפָּה, צְדִיקִים לְרְשָׁעִים.]

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

בכדי להוציא לאור את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' אנו זקוקים לעוד נרשמים. הנרשמים מראש יקבלו את הסט [4 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד. אין צורך לשלם מראש. נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982 או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il כמו כן אנו זקוקים לתרומות להדפסת עלונים. המעוניינים בחוברת 'פתח לסוד הרש"ש' או 'סוד החצי' [כל חוברת 250 עמודים 5 ₪] ישאירו הודעה כנ"ל.

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגיליון החודשי, ישלחו בקשה לכתובת המייל.